

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce M. G., zastoupeného zmocněnkyní M. G., proti žalované České správě sociálního zabezpečení, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2002, č. j. xxx,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou (opravným prostředkem) podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2002 č. j. xxx, kterým mu byla přiznána jednorázová peněžní částka podle § 4 odst. 1 zákona č. 217/1994 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky některým obětem nacistické perzekuce, ve znění zákona č. 77/1995 Sb., ve výši 46 000 Kč jako občanu postiženému nacistickou perzekucí, a to za období od 2. 10. 1941 do 30. 5. 1943, kdy byl československým politickým vězněm.

Proti tomu žalobce namítl, že za přiznání této částky děkuje, ovšem domnívá se, že jde o výsledek omylu. Nežádal o příspěvek podle zákona č. 217/1994 Sb., ale podle zákona č. 261/2001 Sb., podle něhož by měl jako účastník národního boje za osvobození získat 128 000 Kč a se započítáním dalšího období, kdy byl československým partyzánem dokonce

133 000 Kč. Za nejasné považuje rozdělení doby v rozhodnutí na 19 měsíců a další dobu od 2. 5. 1943 do 30.5.1943, tedy další měsíc. Proto žádá o přezkoumání rozhodnutí.

Žalovaná v písemném vyjádření poukázala na skutečnost, že napadeným rozhodnutím byla žalobci přiznána jednorázová peněžní částka podle § 4 odst. 1 zákona č. 217/1994 Sb. ve výši 46 000 Kč, neboť prokázal, že byl československým politickým vězněm v době od 2. 10. 1941 do 30. 5. 1943, tedy po dobu plných 19 měsíců, a v době od 2. 5. 1943 do 30. 5. 1943, tedy jeden další započatý měsíc, celkem 20 měsíců, když za každý i jen započatý měsíc věznění náleží peněžní částka ve výši 2300 Kč. Nárok na tuto jednorázovou peněžní částku žalobce uplatnil již 14. 8. 1995 a o žádosti nemohlo být rozhodnuto dříve, neboť nárok nebyl doložen. Teprve z dokladů připojených k další žádosti podané podle zákona č. 261/2001 Sb. bylo doloženo i naplnění podmínek nároku podle zákona 217/1994 Sb. O další žádosti o přiznání jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2201 Sb. bylo rozhodnuto samostatně dne 14. 5. 2002, tedy až po podání této žaloby (opravného prostředku). Žalobce se podle osvědčení vydaného podle § 8 zákona č. 255/1946 Sb. účastnil národního boje za osvobození jednak jako československý politický vězeň (odškodněn napadeným rozhodnutím), jednak jako československý partyzán (odškodněn rozhodnutím ze dne 14.5.2002). Napadené rozhodnutí považuje žalovaná za správné a žalobu za nedůvodnou.

Věc nebyla skončena Vrchním soudem v Praze do 31. 12. 2002, proto byla podle § 132 zákona 150/2002 Sb., soudní řád správní, postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) - tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 2 zákona č. 217/1994 Sb. je postiženým občanem pro účely tohoto zákona občan, který byl československým politickým vězněm podle zvláštního zákona (§ 2 odst. 1 bod 5 zákona č. 255/1946 Sb.); vzniká mu nárok podle § 3, a to ve výši uvedené v § 4 odst. 1 zákona; tedy nárok na jednorázovou peněžní částku ve výši 2300 Kč za každý i jen započatý měsíc, když podle odst. 2 téhož ustanovení se měsícem rozumí 30 kalendářních dnů.

K tomu ze spisu předloženého žalovanou vyplynulo, že žalobce požádal o poskytnutí jednorázové peněžní částky dne 14. 8. 1995, aniž ji konkretizoval a doložil potřebné doklady. Jednalo se však o žádost uplatněnou podle zákona č. 217/1994 Sb. Teprve z osvědčení vydaného podle § 8 zákona č. 255/1946 Sb. dne 28. 2. 2002 a předloženého k jiné žádosti u žalované rovněž uplatněné, žalovaná zjistila, že žalobce byl v době od 2. října 1941 do 30. května 1943 československým politickým vězněm. Za tuto dobu byl v souladu se zákonem č. 217/1994 Sb. odškodněn napadeným rozhodnutím, když žalobcem nepochopené rozdělení doby má význam jen pro určení doby plných měsíců a posledního neúplného, což ovšem nemá praktický dopad, neboť i neúplný měsíc je odškodňován jako měsíc úplný. Způsob počítání měsíců přitom stanoví zákon a žalovaná podle něho postupovala.

Žalobce v žalobě zaměňuje dvě své podané žádosti o odškodnění, když podle dalšího žalovanou předloženého spisu podal dne 10. 4. 2002 žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. z titulu účasti na národním boji za osvobození jako

československý partyzán v době od 1. 9. 1944 do 1. 2. 1945. To bylo doloženo osvědčením podle § 8 zákona č. 255/1946 Sb. a jednorázová peněžní částka byla přiznána rozhodnutím žalované ze dne 14. 5. 2002. Zákonnost tohoto dalšího rozhodnutí soudu nepřísluší v tomto řízení posuzovat; žaloba byla podána před jeho vydáním a proti němu ani směřovat nemůže.

Žalobní námitky zjevně vycházejí ze záměny vztahu mezi podanou žádostí o odškodnění podle zákona č. 261/2001 Sb. a rozhodnutím o odškodnění podle zákona č. 217/1994 Sb. na základě žádosti podané v r. 1995, když žalobce byl osobou oprávněnou podle obou právních předpisů. Přitom nároky podle obou předpisů nelze sčítat ani zaměňovat; každý z nich má jiné podmínky a jinou výši přiznávaných jednorázových částek.

Žalovaná v daném případě rozhodla na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci a její rozhodnutí odpovídá zákonu (§ 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, § 2, 3, 4 zákona č. 217/1994 Sb. v znění pozdějších předpisů.).

Proto Nejvyšší správní soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání za podmínky souhlasu účastníků řízení (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalované náklady řízení překračující běžnou úřední činnost nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2003

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu